

би повною мірою відповідав потребам управління суб'єкта господарювання.

Список використаних джерел

1. Мельник З.Ю. Викривлення інформації у звітності: помилки та фальсифікація / З.Ю. Мельник // Науковий вісник Херсонського державного університету. – 2015. – № 10 (3). – С. 190–194.
2. Рабошук А.В. Проблеми забезпечення достовірності фінансової звітності / А.В. Рабошук // Економічні науки / Серія: Облік і фінанси. – 2012. – Вип. 9 (3). – С. 116–124. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://nbuv.gov.ua/UJRN/ecnof_2012_9%283%29__17.
3. Скрипник М.Є. Викривлення і помилки у фінансовій звітності / М.Є. Скрипник, Н.В. Скрипник [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.rusnauka.com/21_TSN_2015/Economics/7_197096.doc.htm.

Крячко В.Г.

канд. екон. наук, доц.,

Сирівець А.І.,

магістрант,

Центральноукраїнський національний технічний університет

ПРОБЛЕМИ ФІНАНСУВАННЯ БЮДЖЕТНИХ УСТАНОВ ТА ШЛЯХИ ЇХ ВИРІШЕННЯ

Бюджетні установи є необхідними для суспільства тому, що виконують низку важливих функцій: соціально-культурних, наукових, управлінських, контролюючих, технічних тощо. Вони є матеріальною гарантією реалізації найважливіших конституційних прав громадян України. Бюджетні установи є неприбутковими і фінансуються за рахунок коштів з державного та місцевого бюджету. Належне фінансування бюджетних установ дозволяє їм вчасно та якісно надавати послуги населенню і виконувати свої функції.

В Україні здійснюється реформування галузей освіти, медицини, триває децентралізація влади, вдосконалюється система бухгалтерського обліку і звітності в державному секторі з урахуванням вимог міжнародних стандартів, впроваджуються нові системи для автоматизації процесу виконання бюджетів усіх рівнів, посилюється контроль над фінансуванням та ефективним використанням коштів бюджетними установами через публічні державні закупівлі в системі «Прозоро», а також оприлюднення інформації про використання бюджетних коштів на веб-порталі «Є-дата».

Реформи, які мають всебічний характер, впливають на процес фінансування

бюджетних установ і супроводжуються низкою проблем, які необхідно подолати. Найпоширенішими проблемами фінансування в Україні є дефіцит бюджету, не інфляційні джерела фінансування видатків, стабілізація економіки, удосконалення податкової політики, зростання валового внутрішнього продукту тощо. На нашу думку, дефіцит бюджету є однією з основних проблем, які потрібно вирішувати в першу чергу. Недостатнє фінансування впливає на ефективність діяльності бюджетних установ, спричиняє погіршення якості життя населення, дестабілізує економіку країни, а також виникає потреба в залученні кредитів з боку іноземних держав.

Серед вітчизняних науковців, які досліджували проблеми фінансування, можна виділити: Атамас П.Й., Джога Р.Т., Бутинець Т.А., Свірко С.В., Лемішовський В.І., Дідик А.М. та інші. Твердження вчених стосовно сутності процесу фінансування бюджетних установ досить подібні. Але, на нашу думку, найбільш влучно описав процес фінансування Лемішовський В.І., надавши таке визначення: «Під бюджетним фінансуванням розуміють безповоротне, безвідплатне виділення коштів з державного або місцевого бюджету в розпорядження керівників установ на витрати, передбачені бюджетом» [2.с.214].

Фінансування бюджетних установ відбувається на основі кошторису, який є плановим фінансовим документом, складається за загальним і спеціальним фондами та визначає загальний обсяг, цільовий напрямок і щоквартальний розподіл коштів протягом бюджетного періоду. Фінансування бюджетних установ повинне здійснюватись на підставі таких принципів: плановості, цільового використання бюджетних коштів, безповоротності, безвідплатності, ефективності, оптимального поєднання власних, позикових і бюджетних джерел, економії, постійного контролю.

Операції за видатками державного та місцевого бюджету розпорядники бюджетних коштів обов'язково здійснюють через органи Державної казначейської служби України. Для цього вони відкривають реєстраційні рахунки, подають затверджені кошториси доходів та видатків, розписи, плани асигнувань та інші документи до цих органів. Державна казначейська служба

України забезпечує контроль за цільовим спрямуванням бюджетних коштів в частині виконання державного та місцевого бюджетів за видатками.

На думку Семенко М.В. основним джерелом фінансування дефіциту державного бюджету виступають кошти від державних (місцевих) внутрішніх та зовнішніх запозичень. Вони реалізуються у вигляді випуску державних цінних паперів та отримання позик шляхом укладання кредитних угод. Державні запозичення є найпоширенішим методом покриття бюджетного дефіциту в сучасних умовах, але це в свою чергу призводить до збільшення державного боргу [3]. Хоча залучення кредитів дозволяє на певний час покрити дефіцит, проблему лише цим не вирішити. До того ж, державний борг необхідно віддавати.

Згідно частини 2 статті 15 Бюджетного кодексу України джерелом фінансування бюджету не можуть бути емісійні кошти Національного банку України [1.с.2]. Емісійні кошти призводять до знецінення грошей і як результат – інфляція в країні.

Високі податки і низький рівень реалізації вітчизняної продукції призводить до закриття виробничих підприємств. Натомість низький рівень заробітної плати, скорочення робочих місць спричиняє зростання безробіття і масовий виїзд кваліфікованих працівників за межі України. Спад виробництва в країні і зростання безробіття супроводжується несплатою податків, а отже і недоотриманням в бюджет необхідних коштів.

Підсумувавши вищенаведене зазначимо, що до вирішення проблем фінансування бюджету в Україні необхідно підходити комплексно. Шляхами вирішення проблем можуть бути: розроблення збалансованого бюджету, скорочення видатків, удосконалення податкової політики з метою створення сприятливих умов для платників податків, зниження рівня безробіття, ефективне використання залучених кредитів, подолання корупції, залучення інвестицій для розвитку бізнесу тощо.

Список використаних джерел

1. Бюджетний кодекс України від 08.07.2010р. № 2456-VI (із змінами та доповненнями) [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/2456-17/page>
2. Лемішовський В.І. Бюджетні установи: бухгалтерський облік, національні стандарти, оподаткування та звітність: навч. посібн. – Львів: Видавництво «Растр-7», 2016. – 1024с.
3. Семенко М.В. Дефіцит державного бюджету та шляхи його подолання [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://intkonf.org/semeno-m-v-defitsit-derzhavnogo-byudzhetu-ta-shlyahi-yogo-podolannya/>

Крячко В.Г.

канд. екон. наук, доц.,

Степанова О.В.

магістрант,

Центральноукраїнський національний технічний університет

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ РЕСУРСАМИ ЯК ОБ'ЄКТ БУХГАЛТЕРСЬКОГО ОБЛІКУ: ОСОБЛИВОСТІ У СІЛЬСЬКОМУ ГОСПОДАРСТВІ

Забезпечення рентабельного виробництва та підвищення рівня продовольчої безпеки країни залежать від наявності, ефективності використання і відтворення ресурсів сільськогосподарських товаровиробників. Як зазначає Безп'ята І. В., “однією з особливостей функціонування сучасних агроформувань є кількісна, якісна та структурна недосконалість їх ресурсних потенціалів, зумовлена великими втратами ресурсів у процесі здійснення аграрної та земельної реформ і складним фінансовим становищем господарств” [1]. Тому важливо досліджувати особливості та проблеми процесу забезпечення ресурсами сільськогосподарських товаровиробників з метою його удосконалення, а також належного відображення в обліку.

Для цілей бухгалтерського обліку процес забезпечення ресурсами необхідно розглядати за двома складовими:

- надходження ресурсів;
- зберігання ресурсів.

При надходженні ресурсів суб'єкти господарювання несуть витрати на їх придбання та доставку. При зберіганні ресурсів також здійснюються витрати (на утримання приміщень та забезпечення умов зберігання, утримання працівників). Таким чином, процес забезпечення ресурсами пов'язаний з понесенням витрат.

Основними завданнями обліку процесу забезпечення ресурсами є: